
Від редакції:

Завершуючи публікацію цього "Сюжету ненаписаної повісті", хотілося б сподіватися, що "детективна" частина історії з колекцією О.Льїна прийшла до завершення. І що не приїде з Москви по родинні портрети М.Михалков; не впливуть з небуття якісь нові претенденти на колекцію Олександра Борисовича, який знайшов свій останній притулок на Далекосхідному кладовищі в Кіровограді (його скромна могилка — теж мовби одна із крапок у сповненій таємниць історії колекції та її власника)...

Вона відкрита тепер очам відвідувачів Кіровоградського обласного краєзнавчого музею та Кіровоградської обласної наукової бібліотеки ім. Д.Чижевського, — ця дивоколекція, яка сколихнула спокій провінційного міста в центрі України (та й не лише його!). Можливо, й фантазія "реєстрових" белетристів, гляди, відрезонує, — і "ненаписана повість" буде таки написана?

І все ж, певність, що крапку поставлено остаточно, чомусь не з'являється. Надто вже багато неспогаданих і містичних речей супроводжувало цей невигаданий сюжет...

*"Сюжет ненаписаної повісті" скомпонував
Павло БОСІЙ.*

Текст подано за першою публікацією в часописі
"ВЕЖА". - Кіровоград, 1996, № 4-5; 1997, № 6-7. Тираж 1000 прим.